

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Januarium, Februarium, Martium

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 9. De detractone.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60495)

Martius, mo minus juris habet ad animi remissionem, quàm is, qui vitam in recreationibus transigit. Recreatio, quæ alijs innocens oblectatio est, ipsi dissolutio evadit.

Si demon, mundus aut caro cujusdam oblectationis, vel sceleratæ vel periculosæ illicio tentabunt; obtrude ipsis hoc sapientis responsum: Tanti non emopænitere.

Quantùm in delicijs fuit, tantum date illi tormentorum. *Apoc. 18. v. 7.*

Habent voluptates in specie lenocinium, in gustu venenum, quarum usus in crimine, pretium in morte numeratur. *Echer.*

DIES IX.

De Detractione.

I.

Detractionis nihil in mundo communius est: plurimis nihil hoc peccato levius videtur: Verùm non propterea minus grave est. Appellatur festivus in jocando lepos, amœna quælibet fingendi ratio. Sic homines hac de re sentiunt; non item DEUS. In quorum sententiam ire nos oportet? Potestne sine animi cæcitate leviter censeris peccatum, quod Cælo nos excludit,

dit, quid virtutum pupillam, charitatem Martius.
videlicet, directè invadit; peccatum, quod
aufert honorem proximo, hoc est bonum,
quod omnes præhabere divitijs debent;
multique viri æquè prudentes, ac generosi
ipsi vitæ præferunt. Furtum, & homici-
dium peccata sunt levia, si detractio grave
non est: cùm illa non rarò minùs damni
afferant, quàm detractio. S. Iacobus de-
tractionem vocat Universitatem iniquita-
tis, ut indicet, eum esse fontem infinito-
rum scelerum. An igitur ea peccatum le-
ve confenda?

II. Detractio, inquit S. Bernardus, u-
no ictu tria infligit vulnera lethifera. Lethi-
ferè fauciat animã propriam, dum ei chari-
tatē, quæ animæ vita est, eripit; vulnerat il-
lū cuius famæ detrahit, dum ejus æstimatio-
nem violat, & forsan etiam charitatem au-
fert ob amarum animi sensum, quem is in-
de concipit. Vulnerat denique illum, qui
detrahentem audit, dum ei virus suum per
aures inspirat, sui que flagitij eum compli-
cem reddit, sive ob curiositatem, quam in
eo excitat, sive ob delectationem, quam is
inde haurit, sive ob ignaviam, qua is, qui
detractionem audit, detrahentem tolerat.
Spiritus sanctus linguam obtrectantem lin-
guæ serpentis comparat; cuius ictus vix

Martius.

sentitur, & tamen venenum suum ad cor usque immittit. Quò subtilior est detractio, eò minùs reum se homo credit, cum tamen re ipsa magis reus sit. an ne sagitta, quòd acuta fit, minùs est mortifera? an non oleum, cui ea intingitur læviganda, eam ad vulnus infligendum aptiorem reddit? an ne morsus serpentis sub floribus absconditi minùs est venenatus? an ne venenum, quod in dulci liquore sumendum nobis propinatur, minùs venenum est? an hæc detractiones tanta dulcedine conditæ minùs ad intima usque penetrant, minùsque mortiferae sunt?

III. Detractio ignaviae vitium est, quod non nisi ab animabus effæminatis prodit. Species quaedam est truculentæ ex insidijs cædis: cum enim detractor hominem coram aggredi vereatur, neque id tutò agere possit, clam id agere cogitur: invadit proin hominem ex insidijs nil minùs sibi timementem; qui, cum absens sit, nec se defendere, nec ictus avertere à se potest. Quanta ignavia! Hæc eò turpior est, cum invadimus hominem, qui nobis nihil unquam fecit mali, nec vel leviter offendit. Nunquam ferè mali quid facimus, nisi illis, qui id nobis fecere. Atque tunc animi commotio excusare nos videtur. At quam
ex-

excusationem asserre quis potest, qui ma- **Martius**
lum infert alteri, à quo læsus nunquam
fuit, eúmque velut ridente, & sereno vul-
su transfigit, nullo edito commotioris a-
nimi signo. Ignaviæ non rarò proditio-
nem jungimus: blandimur ijs, quos ex in-
fidijs interimere cupimus: laudibus extol-
limus, quos linguis maledicis acerrimè
transfodimus; eorum vices dolemus, dum
eos laceramus; Laudamus denique, dum eo-
rum famam minuimus. Obrectationes
nostras laudibus aut frigidis aut malignis
condimus, quæ aliò non collimant;
quàm, ut detractio nostra probabilior e-
vadat, & ictus, quem infigimus, minùs
evitabilis fiat. Libera nos Domine ab his
duplicibus linguis.

Deplora cecitatem, qua forsàn hætenus
laborasti, dum obrectationem rem levem esse
judicasti, & statue eam, ut peccatum gravissim-
um fugere.

Si mordeat serpens in silentio, nihil eo
minùs habet, qui occultè detrahit. *Eccli 10.*

Levis quidem res sermo, Leviter volat
Leviter penetrat animum, sed non Levi-
ter exit. *Beru. serm. 17.*